

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2012. év május hó 23. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az 1 rb. hivatali befolyással üzérkedés büntette miatt **az I.r. vádlott és társa** ellen indított büntető ügyben a Nógrád Megyei Bíróság 2011. május 19. napján kihirdetett 9.B.36/2011/14. számú ítéletét **megváltoztatja**.

Az **I.r. vádlott** szabadságvesztés büntetésének tartamát 2 (kettő) év 6 (hat) hónap fegyházbüntetésre **enyhíti**.

Az I.r. vádlottal szemben 100.000 (egyszázezer) forint vagyonekobzást **rendel el**.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét az I.r. és a II.r. vádlott tekintetében helybenhagyja azzal, hogy a II.r. vádlott terhére megállapított bűncselekmény jogszabályi megnevezése: Btk. 256. § (1) bekezdés.

A másodfokú bíróság kötelezi az I.r. vádlottat 12.400 (tizenkettőezer-négyszáz) forint, a II.r. vádlottat 12.640 (tizenkettőezer-hatszáznegyven) forint másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

I n d o k o l á s:

A Nógrád Megyei Bíróság a 2011. május 19. napján kihirdetett 9.B.36/2011/14. számú ítéletével az I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki hivatali befolyással üzérkedés büntetében, ezért - mint többszörös visszaesőt - 4 évi fegyházbüntetésre és 5 évi közügyektől eltiltásra ítélte, megállapította, hogy az I.r. vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. A II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki bűnsegédként elkövetett hivatali befolyással üzérkedés büntetében, ezért 6 hónapi börtönbüntetésre, és 1 évi közügyektől eltiltásra ítélte. Elrendelte az Orosházi Városi Bíróság 3.B.131/2006/36. számú ítéletével kiszabott 1 évi és 8 hónapi börtönbüntetés végrehajtását. Az elsőfokú bíróság rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, valamint a felmerült bűnügyi költségről.

A tárgyaláson az ügyész 3 napi gondolkodási időt tartott fenn, majd a törvényes határidőn belül fellebbezést jelentett be az I. r. vádlott terhére, kizárólag vagyonekobzás alkalmazása érdekében. Az I. és II. r. vádlottak, valamint védőik egyaránt felmentés érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.586/2011/1. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta és indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az

elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, és az I. r. vádlottal szemben 100.000,- Ft. összegig vagyonekmozgást is alkalmazzon.

Az I. r. vádlott védője a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a felmentés érdekében bejelentett fellebbezését fenntartotta. Kifejtette azon álláspontját, hogy a bizonyítási eljárás során nem merült fel olyan bizonyíték, amely kétséget kizáróan bizonyítaná védenca bűnösségét. Az I. r. vádlott elítélésére az vezetett, hogy a vádlott haragosa bosszút kívánt állni egy régi sérelme miatt. Ehhez kihasználta tanu1 tudatlanságát, őt használta fel eszközül a bosszúhoz. Kifejtette továbbá, hogy az okirati bizonyítékok, amelyeknek az elsőfokú bíróság kiemelkedő jelentőséget tulajdonított a pénz átadásának, illetve megküldésének jogcímét nem tartalmazzák. Utalt továbbá a védő arra is, hogy az I. r. vádlottal szemben kiszabott büntetés még a bűnösség megállapítása mellett is eltúlzottnak tekinthető.

A II. r. vádlott védője perbeszédében szintén fenntartotta a felmentés érdekében bejelentett fellebbezését. Előadásában az elsőfokú bíróságnak a bizonyítékokat értékelő tevékenységét támadta. Álláspontja szerint tévedett a Nógrád Megyei Bíróság, amikor a II. r. vádlottnak az első, tanúként tett vallomását fogadta el. Álláspontja szerint az valótlan tartalmú vallomás volt, amelyet védenca későbbiekben visszavont. kérte védenca vallomásának elfogadását, mely szerint készítettek egy, a pénz átadásáról szóló papírt, de ennek ellenére pénzt nem vett át. Védenca csak tanu2 kitartó zaklatásának hatására küldött 20.000,- forintot, és kizárólag azért, hogy megszűnjön tanu2 fenyegetőzése. Véleménye szerint tanú2 vallomását még a férj vallomása sem támasztotta alá következetesen. Kifejtette, hogy a pénz átadásról szóló irat nem minősül teljes bizonyító erejű magánokiratnak, önmagában nem bizonyítja, hogy az abban leírt cselekmény megtörtént.

Az I. r. vádlott az utolsó szó jogán előadta, hogy nem követte el a terhére rótt bűncselekményt, az egész ügy x bosszújának eredménye. Elmondta, hogy jelenleg rablás miatt jogerősen kiszabott 10 éves szabadságvesztés büntetését tölti.

A II. r. vádlott az utolsó szó jogán úgy nyilatkozott, hogy abban érzi magát hibásnak, hogy tanu2-t beengedte a lakásába, illetve hogy a zaklatásának hatására engedett az ő akaratának.

Az ügyész, a vádlottak, és a védők által bejelentett fellebbezések folytán a Fővárosi Ítéltábla az első fokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 348. § (1) bekezdésében foglaltak alapján teljes terjedelmében felülbírált.

A felmentésre irányuló vádlotti és védői fellebbezések nem alaposak.

A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság iratai között kézzel írt ítéleti rendelkező rész található, amelynek szövege azonban nem teljesen azonos az írásba foglalt ítélet rendelkező részének szövegével. Tartalmi eltérés ugyan a két rendelkező rész között nincs, és a kézzel írt rendelkező rész hitelességéhez nem fér kétség, az eljáró tanács tagjainak aláírását

tartalmazza, azonban - mivel egyazon ítéletről van szó - az önálló rendelkező rész és a teljes írásba foglalt ítélet rendelkező részének szövegében nem lehet eltérés. A Nógrád Megyei Bíróság ezzel megszegte a Be. 321. § (1) bekezdésében írt rendelkezést, mert nem teljes határozati rendelkező részt írt le, hanem olyat, amely utalásszerűen tartalmazza az ítéleti rendelkezéseket. Megállapítható azonban az is, hogy az elsőfokú bíróság ezzel csupán olyan un. relatív eljárési szabálysértést követett el, amely nem volt lényeges hatással az eljárás lefolytatására, illetőleg a bűnösség megállapítására, hiszen nem érintette a bizonyítás törvényességét, illetve az eljárás során résztvevő személyek törvényes jogait. A Nógrád Megyei Bíróság az egyéb eljárési szabályokat betartotta.

A vádlottak és védőik által, felmentés érdekében bejelentett fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg. Ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat megfelelően értékelte, és indokolási kötelezettségének is eleget tett. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az I. és II. r. vádlottaknak a nyomozás, illetve tárgyalás során tett vallomásaival, valamint y tanú vallomásával szemben a tényállást elsősorban a tanúk, valamint a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok alapján állapította meg. Az I. r. vádlott következetesen tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését. A II. r. vádlott a nyomozás során tanúként önmagára és az I. r. vádlottra is terhelő tartalmú vallomást tett, majd az eljárás későbbi szakaszában megváltoztatta vallomását. A nyomozati iratok 191. sorszáma alatt található vallomással kapcsolatban megállapítható, hogy az tartalmazza a Be. 85.§ (3) bekezdésében előírt kioktatásokat. A nyomozóhatóság felhívta x figyelmét arra, hogy a tanú önmagát nem köteles bűncselekmény elkövetésével vádolni, illetve arra, hogy az élettársa ellen folyamatban lévő bűnügyben mentességi jog illeti meg. A kioktatást követően a jegyzőkönyv tartalmazza x azon nyilatkozatát, hogy a kioktatást megértette, valamint az aláírását. Ezen túlmenően rögzíti a jegyzőkönyv azt is, hogy vallomást kíván tenni. Nem tévedett tehát az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor ezen tanúvallomást a bizonyítás anyagává tette. Részletesen foglalkozott az általa megismert bizonyítékokkal, azokat az ítélet 4. oldalának 3. bekezdésétől a 9. oldal 3. bekezdéséig értékelte. Meggyőző, logikus magyarázatát adta annak, hogy az I. és II. r. vádlottak tagadó vallomásával szemben miért a II. r. vádlottnak az első tanúkihallgatása során tett vallomását az azt alátámasztó tanúvallomásokat és okirati bizonyítékokat fogadta el.

A másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a/ pontjára figyelemmel a rendelkezésre álló iratok alapján az elsőfokú bíróság ítéletének az I. r. vádlott személyi körülményeire vonatkozó részét a következők szerint egészíti ki. „ A vádlottat az Városi Bíróság a 2011. február 22. napján kihirdetett, 1.B.174/2010/39. számú ítéletével, valamint a Megyei Bíróság, mint másodfokú bíróság a 2011. október 26. napján kihirdetett 1.Bf.204/2011/28. számú ítéletével társtettesként elkövetett rablás büntette és társtettesként elkövetett magánlaksértés büntette miatt

- halmazati büntetésül - mint többszörös visszaesőt 10 évi fegyházbüntetésre és 10 évi közügyektől eltiltásra ítélte.”

Az elsőfokú bíróság által megállapított és a másodfokú bíróság által kiegészített tényállás már megalapozott, mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla felülbírálata alapjául elfogadta.

A Be. 351. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetőleg a fellebbezésben új tényt állítottak, vagy új bizonyítékokra hivatkoztak, és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. A Be. 352. § (3) bekezdése szerint a másodfokú bíróság csak azokkal a tényekkel kapcsolatban értékelheti az elsőfokú bíróságtól eltérően a bizonyítékokat, amelyekre bizonyítást vett fel. Megállapítható, hogy az elsőfokú ítélet megalapozott, a vádlottak és védőik fellebbezésükben új tényre, új bizonyítékokra nem hivatkoztak, nem merült fel további bizonyítás szükségessége. A vádlottaknak és védőiknek a bizonyítékok újraértékelésére, azok felülmérlegelésre és ezen keresztül a vádlottak felmentésére irányuló fellebbezései ezért eredményre nem vezethettek.

Az irányadó tényállás alapján a megyei bíróság okszerűen vont le következtetést a vádlottak bűnösségére, és helyes a cselekményeik jogi minősítése is. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az I. r. vádlott bűnösségét a Btk. 256. § (1) bekezdésébe ütköző hivatali befolyással üzérkedés büntetében, és a II. r. vádlott bűnösségét ugyanezen bűncselekmény bűnsegédi minőségben történő elkövetésében állapította meg. Az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkező része nem tartalmazza a II. r. vádlott bűncselekményének jogszabályi hivatkozását, ezért azt a másodfokú bíróság kiegészítette.

A Btk. 256. § (1) bekezdésében írt bűncselekményt az követi el, aki arra hivatkozással, hogy hivatalos személyt befolyásol a maga vagy más részére jogtalan előnyt kér, vagy elfogad. Az I. r. vádlott azzal a magatartásával, hogy fogvatartott társától 100.000,- forintot kért - melyet később meg is kapott - azért, hogy a nevelőtisztnél a fogvatartott fegyelmi büntetéseinek törlését elérje, megvalósította a fenti bűncselekményt. A nevelő a Btk. 137. § 1/I. pontja alapján hivatalos személynek minősül a nyomozati iratok 63. naplószáma alatt található irat tartalmára figyelemmel. A BH1989/388. számú eseti döntésben foglaltak szerint a befolyással üzérkedés bűncselekményének megállapíthatósága szempontjából nincs jelentősége annak, hogy az elkövető valóságos befolyással rendelkezik, vagy csupán a befolyás látszatát kelti, és így az a hiedelem alakul ki, hogy képes befolyásolni a hivatalos személyt. tanu1 és családja azért adott pénzt az I.r. vádlott élettársának, mert elhitték, hogy I.r. vádlott képes közbenjárni tanu1 érdekében. A II. r. vádlott a bűncselekményt tettesként megvalósító I. r. vádlottnak a pénz átvételével és továbbításával szándékosan segítséget nyújtott, így az adott bűncselekményt bűnsegédként valósította meg.

Az elsőfokú bíróság ítéletében felsorolta a büntetés kiszabása során figyelembe vehető körülményeket, azonban tévedett, amikor az I. r. vádlottnál súlyosító körülményként a többszörös büntetettséget értékelte. Többszörös visszaesőként mondta ki bűnösnek, ezért e körülmény kétszeres értékelés alá esne, ha azt súlyosító körülményként értékelné a bíróság. Ezért e bűnösségi körülményt a másodfokú bíróság mellőzte. A II. r. vádlott esetében további súlyosító körülményként kell értékelni a próbaidő alatti elkövetést, míg enyhítő körülményként a kiskorú gyermek eltartását.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor mindkét vádlottal szemben a Btk. 2. §-ban foglaltaknak megfelelően az elkövetés idején hatályos büntető törvényt alkalmazta. Helyesen szabott ki az I. r. vádlottal szemben szabadságvesztést, és többszörös visszaesői minőségére figyelemmel törvényes annak végrehajtási fokozata is. Annak tartamát azonban eltúlzottan határozta meg 4 évben. A másodfokú bíróság e körben megjegyzi, hogy a Btk. 83.§ (2) bekezdése, amely a középértéket jelöli ki irányadó tartamként a büntetés kiszabásakor, a bűncselekmény elkövetésekor még nem volt hatályban. Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és az I. r. vádlott szabadságvesztés büntetésének tartamát 2 évi és 6 hónapi fegyházbüntetésre enyhítette.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor, amikor a próbaidő alatt bűncselekményt elkövető II. r. vádlottal szemben szabadságvesztés mértékét meghatározta, és 6 hónapi börtönbüntetésre ítélte. Elmulasztotta azonban felhívni ítéletében a Btk. 87. § (2) bekezdés d/ pontjában írt enyhítő rendelkezést, amit ezúton pótol a másodfokú bíróság és az enyhítő rendelkezés alkalmazásával tekinti a szabadságvesztést kiszabottnak. A cselekményük jellegére figyelemmel az elsőfokú bíróság törvényesen szabott ki mindkét vádlottal szemben a szabadságvesztésükkel arányos tartamban közügyektől eltiltást. A másodfokú bíróság álláspontja szerint ezek a büntetések szolgálják megfelelően a Btk. 37. §-ban írt büntetési célokat.

Az ügyész által, I.r. vádlottal szemben vagyonelkobzás érdekében bejelentett fellebbezése alapos.

A Btk. 77/B. § (1) bekezdés e/ pontja alapján vagyonelkobzást kell elrendelni arra a vagyonra, amely az adott vagy ígért vagyoni előny tárgya volt. Ezért a másodfokú bíróság az ügyészi fellebbezéssel és a másodfokú ügyészi indítvánnyal egyezően az I. r. vádlottal szemben a nála vagyoni előnyként jelentkező 100.000,- forint tekintetében vagyonelkobzást rendelt el.

A Nógrád Megyei Bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a Fővárosi Ítéltábla - helyes indokai alapján - helybenhagyta.

A másodfokú bíróság az I. és II. r. vádlottakat a Be. 338. § (1) bekezdése alapján kötelezte a másodfokú eljárásban kirendelt védő díja és költségeként jelentkező bünyügyi költség megfizetésére.

A Fővárosi Ítéltábla ítélete a Be. 372. § (1) és (2) bekezdésein alapszik.

Budapest, 2012. május 23. napján

. Török Zsolt s.k.
a tanács elnöke

Dr. Mészáros László s.k.
előadó bíró

Zólyominé Dr. Törő Erzsébet s.k.
szavazó bíró

A Nógrád Megyei Bíróság ítélete az I. r. és a II. r. vádlott tekintetében - a rendelkező
részben írt változtatással - jogerős és végrehajtható.

, 2012. május 23. napján

. Török Zsolt s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Horváth Judit
tisztviselő